

tam počival po več dni. Žalostna in pusta mu je bila vožnja v temnih nočeh. Neko jutro pa je zastrmel nad stolpi krasnega glavnega mesta srbskega, zgodovinsko znanega Belgrada. Savo pa je v svoje širno naročje vzel veličastni Dunav.

Ivanov čolniček pa je plaval dalje in dalje, na levem bregu mu je bila Rumunija, na desnem pa bratska nam Bolgarija. Navadil se je bil že te večne vožnje. — — —

Kako pa se je prestrašil nekega dne, ko je pridrvil v brezmejno vodo. Nikjer, nikjer ni bilo brega, v širjavo in daljavo, povsod, povsod sama in sama umazano zelenkasta voda. Bilo je to — Črno morje.

Severni veter pa je pognal čreveljček proti jugu mimo mesta Varna, Burgasa in potem celo do — Carigrada. Sam sultan, turški cesar, je morda iz svoje palače ob „Zlatem rogu“ zrl na morsko gladino, ki jo je zlatilo žarno solnce, zapazil čreveljček, izbulil oči ter mislil, odkod to obuvalce? . . .

In končna usoda škornjčkova? —

Najbrže ga je požrla kaka lačna morska riba.

Dober tek!

Samo, da bi ji le v želodcu ne škodovale debeloglave železne žbice, zakaj presneto na gosto jih je na podplate in pete nabil črevljarček Golob . . .

Vijolica in zvonček.

Spisal *Sorin*.

onosno je zamajal zvonček z glavico in rekel vijolici, ki je rasla poleg njega, skrita pod grmičem: „Lahko rečem, da sem jaz kralj med pomladanskimi cvetkami. Prvi pogledam iz zemlje, in slednje oko se me razveseli. Nobena cvetka nima lepše čašice kot je moja.“

V tem hipu se približa vijolici in zvončku bogato oblečena gospa. Z njo je bila tudi hčerka. Gospa začne vonjati in reče: „Aha, vijolice so blizu!“ Pripogne se in utrga vijolico, ki je rasla poleg zvončka. Hčerka reče: „Mama, zakaj pa ne utrgaš zvončka?“ — „Kaj mi hoče,“ odvrne mati, „prenerodna cvetka je in še vonja nima tako prijetnega kot vijolica.“

Deklica odtrga zvonček, ga poduha in vrže stran.

Gospa pa vzame vijolico domov, jo dene v lep lonček in postavi na stojalce, da je razširjala svoj vonj po sobi in razveseljevala ljudi.

▷ Kaj pa bo zdaj? ◁